In de zaak:

REGERING VAN DE BONDSREPUBLIEK DUITSLAND,

Verzoekster,

vertegenwoordigd door mr. W. von Simson en
prof. Ph. Möhring,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van
mr. W. von Simson te Luxemburg-Bertrange,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP
VOOR KOLEN EN STAAL

vertegenwoordigd door W. Much, juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit, als gemachtigde,

Verweerster,

bijgestaan door prof. H. P. Ipsen,
ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore,
Place de Metz 2, Luxemburg,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Hoge Autoriteit van 1 december 1958, ref. nr. 35172, betekend aan verzoekster op 5 december 1958;

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President* (Rechter-Rapporteur),
L. Delvaux en R. Rossi, *Kamerpresidenten,*
O. Riese en N. Catalano, *Rechters,*
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I. Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert, dat het den Hove behage:

„1. nietig te verklaren de beschikking van de Hoge Autoriteit van 1 december 1958, ref. no. 35172;

„2. verweerster in de proceskosten te veroordelen."

Overwegende dat *verweerster* concludeert, dat het den Hove behage:

„1. het beroep van verzoekster te verwerpen;

„2. verzoekster in de proceskosten te veroordelen."

II. Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan het onderhavige geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

In twee brieven van 12 februari 1958 heeft de Hoge Autoriteit, ingevolge artikel 70 van het Verdrag en paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst, aan de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland medegedeeld welke tarieven voor het vervoer per spoor van ijzererts enerzijds en van minerale brandstoffen bestemd voor de ijzer- en staalindustrie anderzijds zij als ongeoorloofde bijzondere tarieven beschouwde; in deze brieven stelde de Hoge Autoriteit termijnen voor de wijziging of intrekking ervan. De eerste van deze termijnen verstreek op 1 juli 1958.

Toen de Hoge Autoriteit in de loop van de maand juli vaststelde, dat aan haar beide vorengenoemde brieven geen gevolg was gegeven, verzocht zij de Bondsregering terzake inlichtingen te verstrekken. De Regering antwoordde, dat er naar haar mening geen aanleiding bestond de beschikkingen vervat in de brieven van de Hoge Autoriteit ten uitvoer te leggen, zolang het Hof niet zou hebben beslist op het beroep dat de Bondsregering tegen deze beschikkingen had ingesteld.

Daarop stelde de Hoge Autoriteit de Bondsregering in gebreke bij beschikking de dato 1 december 1958; zij stelde daarin vast, dat de Regering een volgens het Verdrag op haar rustende verplichting niet was nagekomen en gaf haar een termijn tot 31 januari 1959 om aan haar verplichtingen te voldoen.

III. Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

1. *TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID*

Partijen zijn het erover eens, dat het beroep ontvankelijk is.

2. *TEN PRINCIPALE*

A.

Verzoekster herinnert er in de eerste plaats aan, dat zij de beschikkingen van 9 februari 1958 in haar beroep 19-58 heeft bestreden.

Zij is van mening, dat zij op grond van het Verdrag niet verplicht is de onderhavige tarieven te wijzigen en dat de Hoge Autoriteit daarom niet bevoegd is een dergelijke wijziging te verlangen; zij grondt het beroep tegen de beschikking van 1 december 1958 op dezelfde middelen die zij heeft aangevoerd in het beroep 19-58, waarin de geldigheid van de beschikkingen van februari 1958 wordt bestreden.

Verweerster stelt, dat in casu niet de geldigheid van de beschikkingen van februari 1958 in geding is, doch alleen de vraag of verzoekster verplicht was, deze beschikkingen uit te voeren. De beschikking van 1 december 1958 betreft uitsluitend deze vraag; in het huidige geding gaat het alleen om de rechtmatigheid van laatstgenoemde beschikking.

Naar de mening van verweerster brengt — overeenkomstig artikel 86, lid 1, van het Verdrag — het enkele bestaan van de beschikkingen van februari 1958 reeds met zich, dat verzoekster verplicht is dezelve uit te voeren.

Hierop antwoordt *verzoekster:*

a. Het komt er juist op aan, dat het Hof in een beroep in volle omvang de vraag beslist, of uit de beschikkingen van februari 1958 voor verzoekster een verplichting voortvloeit, die zij moet uitvoeren; ter ondersteuning van haar stelling, dat een beschikking ook nog in een beroep tegen een latere beschikking kan worden bestreden, beroept verzoekster zich op de rechtspraak van het Hof, die toestaat dat de exceptie van onwettigheid wordt opgeworpen tegen algemene beschikkingen, wanneer haar uitvoeringsmaatregelen worden aangevallen (met name Jurisprudentie IV, blz. 26, arrest 9-56).

b. De bestreden passages van de beschikkingen van februari 1958 moeten worden geacht beperkingen te bevatten voor een op grond van artikel 70, lid 4, verleende goedkeuring; in deze passages komt alleen de gedachte tot uitdrukking dat de Hoge Autoriteit, voor zover nodig, ieder ander verzoek om goedkeuring zal afwijzen.

De vraag rijst, of deze uitdrukkelijke weigering voor verzoekster de verplichting met zich brengt, de niet-goedgekeurde tarieven te wijzigen. Deze vraag wordt in de beschikkingen van februari 1958 niet beslist, hetgeen trouwens ook onmogelijk zou zijn, daar deze vraag alleen op grond van de procedure van artikel 88 kan worden beantwoord.

Verweerster blijft bij haar stelling, dat de rechtmatigheid van de beschikkingen van februari 1958 in dit geding niet aan de orde is; volgens de tekst van het Verdrag kan een partij, die beroep instelt, dezelfde feiten en dezelfde rechtsvragen niet tweemaal achtereen — namelijk eerst voor een beperkte toetsing en daarna voor een toetsing in volle omvang — aan het Hof voorleggen. Verweerster merkt voorts nog op, dat in casu geen beroep kan worden gedaan op het arrest 9-56.

B.

Verzoekster stelt, dat ook haar beroep 19-58 op artikel 88, lid 2, is gegrond. Daarom meent zij, dat verweerster in strijd handelt met

lid 3 van bedoeld artikel, wanneer zij hangende dat geding stappen onderneemt om de betreffende Lid-Staat te dwingen, verplichtingen na te komen, waarvan de rechtmatigheid wordt bestreden.

Naar de mening van verzoekster worden door het enkele feit dat het eerste beroep is ingesteld, de in de beschikkingen van 1958 gestelde termijnen geschorst.

Volgens verzoekster laat de tekst van het Verdrag de opvatting toe (en dwingt wellicht zelfs tot deze opvatting), dat elke beschikking ex artikel 70, lid 4, of ex paragraaf 10, lid 7, van de Overeenkomst betreffende de overgangsbepalingen tegelijk van rechtswege een beschikking vormt in de zin van artikel 88. Verzoekster komt tot deze conclusie door ervan uit te gaan, dat door het instellen van haar eerste beroep, dat onder andere is gegrond op het tweede lid van artikel 88, alle lopende termijnen zijn geschorst.

Verzoekster meent dat de tot haar gerichte eis, haar verplichtingen voor 31 januari 1959 na te komen – zoals de beschikking van 1 december 1958 voorschrijft – in strijd is met het derde lid van artikel 88.

Verweerster antwoordt:

a) De vraag is niet van belang, of verzoekster in de zaak 19-58 een beroep heeft willen instellen overeenkomstig de voorschriften van artikel 88, lid 2, doch veeleer of de beide beschikkingen van februari 1958 beschikkingen waren in de zin van artikel 88, lid 1. Indien dit niet zo is, kan er geen sprake zijn van een beroep op grond van het tweede lid van dit artikel;

b) Het beroep 19-58, dat in de eerste plaats berust op artikel 33 van het Verdrag, kan reeds alleen om deze reden niet worden beschouwd als een beroep op grond van artikel 88, lid 2 (verbod van cumulatie);

c) Zelfs wanneer zou worden aangenomen, dat verzoekster met haar verzoekschrift in de zaak 19-58 rechtsgeldig een beroep ex

artikel 88, lid 2, heeft ingesteld, betekent dit geenszins, dat door bedoeld beroep alle verzoekster opgelegde verplichtingen worden opgeschort; artikel 88, lid 3, bepaalt alleen, dat de beide daar genoemde sancties slechts na afwijzing van een eventueel beroep kunnen worden genomen. Daar de beschikkingen van februari 1958 en van 1 december 1958 deze sancties niet in het leven roepen en daarmede ook niet kunnen worden gelijkgesteld, wordt door deze beschikkingen geen inbreuk gemaakt op het derde lid van artikel 88.

Hiertegenover stelt *verzoekster* in de eerste plaats, dat de beschikking van 1 december 1958 in feite niet mag worden gelijkgesteld met een van de in artikel 88, lid 3, voorgeschreven maatregelen; juist doordat dit artikel 88 bijzondere maatregelen voorschrijft, sluit het stilzwijgend elke andere maatregel uit; doordat de bestreden beschikking, gegeven op grond van artikel 88, niet beantwoordt aan een van de in dit artikel voorziene maatregelen, is zij daarmede in strijd.

Overigens bestrijdt verzoekster ten principale zowel de rechtsgeldigheid als de rechtsgevolgen van de door de Hoge Autoriteit tegen de Lid-Staten of hun regeringen getroffen beschikkingen.

Bij repliek stelt verzoekster, dat de uitvoering van de tot de Lid-Staten gerichte beschikkingen en dus ook de uitvoering van de beschikkingen van februari 1958 zich richt naar de voorschriften van artikel 88.

In geval van meningsverschil tussen de Hoge Autoriteit en de Lid-Staten over de rechtmatigheid van dergelijke beschikkingen kan de nakoming daarvan alleen worden geëist door middel van een beschikking op grond van artikel 88 lid 1.

Verzoekster is van oordeel, dat de opstellers van het Verdrag bijzondere bepalingen hebben willen scheppen voor de regeling van eventuele geschillen tussen de Hoge Autoriteit en de Lid-Staten over de uitleg van het Verdrag. Nu reeds de mogelijkheid van uitvoeringsmaatregelen tegen een Lid-Staat twijfelachtig is, is het uitgesloten,

dat bij een dergelijk geschil de Hoge Autoriteit haar eigen rechter zou kunnen zijn: de betreffende Staat moet het recht hebben, een beroep in volle omvang in te stellen bij het Hof, opdat dit zijn standpunt bepaalt ten opzichte van de vraag, of er sprake is van een op het Verdrag rustende verplichting. Volgens verzoekster gaat het in casu om de handhaving van dit recht.

Verweerster ontkent, dat verzoekster steeds recht heeft op de procedure van artikel 88. De rechtsbescherming in de Gemeenschap berust op een systeem van beroepen, die van elkander worden onderscheiden volgens onderwerp, vereiste hoedanigheden, beroepsrecht en processuele voorschriften. In het Verdrag zijn verschillende afzonderlijke mogelijkheden gesteld voor de beroepen van regeringen. In dit verband wijst zij, behalve op artikel 88, ook op de artikelen 33, 35, 37, 38 en 40. Volgens verweerster zou de opvatting van verzoekster ertoe leiden, dat de beschikkingen van de Hoge Autoriteit, voor zover gericht tot een regering, aanvankelijk geen effect sorteren. Verzoekster miskent hierdoor het onderscheid tussen de verbindende kracht van een beschikking en de vereisten voor de gedwongen tenuitvoerlegging ervan.

In dit verband wijst zij er nog op, dat de toepassing van artikel 88, dat schending van het Verdrag betreft, het bestaan veronderstelt van een verplichting welke uit het Verdrag voortvloeit. Verweerster werpt de vraag op, of in de opvatting van verzoekster niet stilzwijgend wordt erkend, dat de beschikkingen van februari 1958 rechtskracht bezitten, onafhankelijk van de vraag van derzelver rechtmatigheid.

Ten slotte bestrijdt verweerster de opvatting van verzoekster, dat het haar steeds vrijstaat dezelfde rechtsvragen in een beroep ex artikel 88 aan de orde te stellen, zelfs indien het Hof het beroep 19-58 geheel of ten dele zou hebben verworpen.

C.

Volgens *verzoekster* is de in de bestreden beschikking van 1 december 1958 bepaalde termijn in strijd met het Verdrag, daar hieruit voor verzoekster de verplichting voortvloeit, voor het ver-

strijken van de termijn van beroep tegen de genoemde beschikking handelend op te treden. Verzoekster stelt, dat zij op 11 december 1958 van de beschikking heeft kennis genomen; de beroepstermijn is derhalve op 11 februari 1959 verstreken. Onder deze omstandigheden is het onaanvaardbaar, de termijn voor de nakoming van haar verplichting op 31 januari te stellen.

Verzoekster wijst er nog op, dat door het stellen van een te korte termijn op grond van artikel 88, lid 1, in feite de in het tweede lid van dit artikel bepaalde termijn van twee maanden wordt verkort. Een dergelijke termijnstelling is derhalve in strijd met de geest van het Verdrag.

Verweerster merkt op, dat het Verdrag nergens voorschrijft, dat de termijn ex artikel 88, lid 1, ten minste twee maanden moet belopen.

Overigens is niet te vrezen, dat de Hoge Autoriteit overijld te werk zal gaan.

IV. Procedure

Overwegende dat de procedure een normaal verloop heeft gehad;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten principale

1. Overwegende dat verzoekster in de eerste plaats aanvoert, dat in de bestreden passages van de beschikkingen T/10.202 en T/10.203 van de Hoge Autoriteit van 12 februari 1958, waartegen het beroep 19-58 is gericht, de Bondsregering geen directe verplichting is opgelegd, omdat daarin slechts de beperkende voorwaarden worden opgenoemd, waaraan een op grond van het vierde lid van artikel 70 van het Verdrag E.G.K.S. verleende goedkeuring wordt onderworpen;

Overwegende dat deze stelling moet worden verworpen;

Overwegende immers dat in bedoelde bestreden passages, in uitdrukkelijke bewoordingen en in overeenstemming met het zevende

lid van paragraaf 10 van de Overeenkomst betreffende de overgangsbepalingen, termijnen worden vastgesteld voor de wijziging van een zeker aantal bijzondere tarieven, welke op grond van genoemde bepaling aan het oordeel van de Hoge Autoriteit waren onderworpen; dat hieruit volgt, dat in bedoelde beschikkingen verzoekster de verplichting is opgelegd, de onderhavige tarieven binnen de voorgeschreven termijnen te wijzigen;

2. Overwegende dat verzoekster in de tweede plaats aanvoert, dat, zelfs indien in de beschikkingen van 12 februari 1958 de Bondsregering een verplichting zou zijn opgelegd, deze verplichting tot heden niet is geschonden, omdat de voor de wijziging der tarieven toegekende termijn is geschorst door de indiening van het beroep 19-58, hetwelk mede op artikel 88 van het Verdrag steunt en derhalve krachtens het derde lid van dit artikel schorsende kracht heeft;

Overwegende dat, daargelaten de vraag of het beroep 19-58 als een beroep in de zin van artikel 88 kan of moet worden beschouwd, vraag waarop het Hof thans niet wenst in te gaan, deze stelling niet kan worden aanvaard;

dat toch, anders dan verzoekster meent, in artikel 88, lid 3, slechts wordt bepaald, dat de onder a en b bedoelde maatregelen niet mogen worden genomen, zolang het beroep hangende is;

dat niet valt aan te nemen, dat de opstellers van het Verdrag aan de in artikel 88 bedoelde beroepen schorsende werking hebben willen toekennen, daar, nu het Verdrag hierover zwijgt, een zodanige afwijking van het algemene beginsel van artikel 39 niet mag worden verondersteld;

dat overigens de strekking van artikel 88 zich verzet tegen schorsende werking van het in het tweede lid van dit artikel bedoelde beroep; dat de door de Hoge Autoriteit op grond van het eerste lid van dit artikel gegeven beschikking van declaratoire aard is en toekenning van schorsende werking aan het beroep 19-58 gelijk zou staan met opschorting, niet van de tenuitvoerlegging van bedoelde beschikking, doch van de verbindende kracht van de betreffende Verdrags-

bepalingen of van de voorafgaande beschikkingen van de Hoge Autoriteit, waarvan de tenuitvoerlegging in het betreffende geval wordt verlangd;

3. Overwegende dat verzoekster bij pleidooi heeft aangevoerd, dat in het algemeen constitutieve beschikkingen eerst ten volle van kracht worden, nadat de termijn gedurende welke zij kunnen worden bestreden is verstreken, of nadat is beslist op een daartegen ingesteld beroep, en dat aldus de schorsende werking van het beroep 19-58 van rechtswege moet worden aangenomen;

Overwegende dat deze stelling, welke opgaat voor sommige onderdelen van het privaatrecht, niet kan worden aanvaard in het administratieve recht, waar de regel geldt, dat beschikkingen verbindend worden hetzij vanaf het ogenblik van totstandkoming, hetzij vanaf de betekening of openbaarmaking;

dat volgens artikel 14 van het Verdrag de beschikkingen van de Hoge Autoriteit verbindend zijn in al hun onderdelen en dat volgens artikel 39 van het Verdrag en artikel 33 van het Statuut de beroepen op het Hof geen opschortende werking hebben, behoudens andersluidende beslissing van het Hof of van de President van het Hof; dat, daar verzoekster niet om opschorting van de tenuitvoerlegging van de onderhavige beschikkingen heeft verzocht, deze hun verbindende kracht hebben behouden ongeacht rechtskarakter en gevolgen van het beroep 19-58;

4. Overwegende dat verzoekster voorts aanvoert, dat de bestreden beschikking wettelijke grondslag mist, omdat de beschikkingen van 12 februari 1958 niet rechtsgeldig zijn; en dat zij aldus tegen de bestreden beschikking de grieven opwerpt, welke ook reeds in het beroep 19-58 tegen de beschikkingen van 12 februari 1958 zijn aangevoerd, daarbij stellende dat artikel 88 aan de Lid-Staten een bijzondere, naast die van artikel 33 staande rechtsgang opent, waardoor zij een beroep in volle omvang kunnen instellen, dat zich ook uitstrekt tot het onderzoek van de wettigheid der basisbeschikkingen;

Overwegende dat dit betoog niet kan worden aanvaard;

Overwegende dat niet valt aan te nemen, dat de Staten het recht hebben een beroep in volle omvang in te stellen, niet alleen tegen de beschikkingen van de Hoge Autoriteit ex artikel 88, doch ook tegen de beschikkingen welke deze geeft bij de uitoefening van de algemene bevoegdheden die het Verdrag haar toekent;

dat toch artikel 33, hetwelk zowel de Lid-Staten als ook de ondernemingen een beroep tot nietigverklaring toekent, doch niet een beroep in volle omvang, zich verzet tegen de interpretatie welke verzoekster voorstaat; dat, indien een Lid-Staat geen gevolg geeft aan een beschikking van de Hoge Autoriteit, zonder dat deze is nietigverklaard of de opschorting van de tenuitvoerlegging is bevolen, deze Staat daardoor, volgens het eerste lid van artikel 86, zijn verplichtingen niet nakomt, welk verzuim de Hoge Autoriteit krachtens het eerste lid van artikel 88 moet vaststellen;

dat in het onderhavige geval de Hoge Autoriteit zich door middel van de bestreden beschikking van deze verplichting heeft gekweten; dat bijgevolg genoemde beschikking aldus moet worden opgevat, dat daarin slechts formeel het verzuim wordt geconstateerd, zonder dat de materiële vragen, welke bij de beschikkingen van februari 1958 zijn beslist, opnieuw aan de orde worden gesteld;

Overwegende dat verzoekster stelt, dat een zodanige interpretatie het beroep in volle omvang van artikel 88 van zijn betekenis berooft, doch dat deze opvatting niet juist is;

dat toch het beroep van het tweede lid van artikel 88 ten doel heeft, de constatering door de Hoge Autoriteit van een verzuim van een Lid-Staat, alsmede de maatregelen welke op deze constatering volgen, aan de controle van het Hof te onderwerpen;

dat daarentegen de beschikkingen, welke de Hoge Autoriteit bij de uitoefening van haar bevoegdheden geeft, zonder dat daarbij artikel 88 toepassing vindt, in het algemeen met een beroep ex artikel 33 kunnen worden bestreden;

Overwegende dat een verzuim van een Lid-Staat, dat door de Hoge Autoriteit wordt geconstateerd, zowel ten opzichte van een bepaling van het Verdrag als van een door de Hoge Autoriteit gegeven beschikking kan zijn gepleegd;

dat in deze omstandigheden wèl moet worden onderscheiden tussen het beroep op grond van artikel 33 tegen een beschikking, waarvan de Hoge Autoriteit vervolgens de niet-inachtneming constateert, en het beroep op grond van het tweede lid van artikel 88 tegen de constatering van het verzuim van nakoming van deze beschikking;

dat immers beide beroepen volkomen van elkander verschillen, daar het eerste de nietigverklaring ten doel heeft van een beschikking, welke niet ter uitvoering van artikel 88 is gegeven, en het tweede slechts ten doel kan hebben:

a) de nietigverklaring van de constatering van het verzuim, door aan te tonen dat de Lid-Staat de verplichtingen welke voortvloeien uit de beschikking welker niet-inachtneming hem wordt verweten, wel is nagekomen, hetgeen de mogelijkheid uitsluit, dat te zelfder tijd deze beschikking zelf wordt bestreden;

b) de nietigverklaring of wijziging van de maatregelen welke op de constatering van het verzuim volgen;

dat in dit verband valt op te merken, dat de opvatting van verzoekster, werd zij gevolgd, ertoe zou leiden, dat de Lid-Staten de te hunnen opzichte door de Hoge Autoriteit gegeven beschikkingen naast zich neer zouden kunnen leggen en afwachten, totdat de procedure van artikel 88 tegen hen zou worden gevolgd, om dan op hun beurt, telkens wanneer dit hun zou goeddunken, tegen bedoelde beschikkingen een procedure voor het Hof aanhangig te maken;

dat bovendien weliswaar, zoals boven is gesteld, artikel 88 geen debat over de voorafgaande beschikkingen toelaat, doch artikel 37, in de bijzondere omstandigheden welke daar zijn vermeld, de mogelijkheid daartoe voor de Lid-Staten openstelt;

Overwegende dat verzoekster zich nog ter verdediging van haar standpunt beroept op het arrest 9-56 van het Hof, doch dusdoende de betekenis en strekking daarvan miskent; dat in dit arrest het derde lid van artikel 36 niet aldus wordt uitgelegd, dat de justitiabelen dit kunnen aangrijpen om niet alleen de onwettigheid van algemene beschikkingen en aanbevelingen in te roepen, doch ook van de beschikkingen en aanbevelingen welke tot hen zijn gericht en welker niet-inachtneming hun wordt verweten;

dat een zodanige opvatting trouwens in kennelijke tegenspraak is met een fundamenteel rechtsbeginsel hetwelk door het laatste lid van artikel 33 wordt bevestigd; dat toch de peremptoire beroepstermijn beantwoordt aan de algemeen erkende eis, te verhinderen dat tegen administratieve beschikkingen onbegrensd beroep kan worden ingesteld, hetgeen impliceert dat na het verstrijken van de termijn de kwestie niet meer aan de orde kan worden gesteld;

dat, nu zelfs artikel 36 niet toelaat dat na het verstrijken van de termijn nog beroep wordt ingesteld tegen een individuele beschikking van de Hoge Autoriteit, zoveel te minder kan worden aangenomen dat dit in het geval van artikel 88 is toegestaan, nu het Verdrag op dit punt zwijgt;

Overwegende dat het Hof in casu niet bevoegd is de grieven te onderzoeken welke verzoekster aanvoert tegen de beschikkingen van 12 februari 1958, daar tegen deze beschikkingen een beroep kan worden ingesteld op grond van artikel 33 en bovendien, zoals tussen partijen vaststaat, verzoekster tijdig een dergelijk beroep aanhangig heeft gemaakt;

5. Overwegende dat verzoekster ten slotte als grief aanvoert, dat de door de bestreden beschikking gestelde termijn korter is dan de beroepstermijn van artikel 88;

Overwegende dat deze grief niet gegrond is; dat uit artikel 88 niet valt af te leiden, dat de termijn voor de nakoming van een verplichting ten minste gelijk moet zijn aan de beroepstermijn; dat

zulks ook door de belangen der Lid-Staten geenszins wordt gevorderd, aangezien uit het derde lid van artikel 88 duidelijk blijkt, dat, zelfs indien de Hoge Autoriteit reeds voor het verstrijken van de beroepstermijn het initiatief zou nemen tot de in dat lid onder a en b voorziene maatregelen, zodanig initiatief zou worden gestuit door een daaropvolgend tijdig ingesteld beroep;

Overwegende dat het beroep tegen de beschikking de dato 1 december 1958 derhalve zal moeten worden verworpen;

Kosten

Overwegende dat verzoekster op alle punten in het ongelijk is gesteld en derhalve in de kosten moet worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 14, 33, 36, 37, 39, 70, 86 en 88 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, en paragraaf 10 van de Overeenkomst betreffende de overgangsbepalingen behorende bij genoemd Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, en het Reglement van dit Hof betreffende de justitiekosten;

Gelet op de beschikking van de Hoge Autoriteit van 1 december 1958, ref. nr. 35172;

HET HOF VAN JUSTITIE

Recht doende,

Verwerpt het beroep;

Veroordeelt verzoekster in de kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op acht maart negentienhonderd zestig.

A. M. DONNER L. DELVAUX R. ROSSI

O. RIESE N. CATALANO

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op acht maart negentienhonderd zestig.

De Griffier, *De President,*

A. VAN HOUTTE A. M. DONNER